

Práce se zabývá využitím strukturovaného učení u dětí s různým stupněm mentální retardace. Čerpá z teoretických a odborných poznatků týkajících se obecných principů výchovy a vzdělávání dětí s autismem a dětí s mentální retardací.

Zvláště se zamýšlí nad otázkami psychologických zákonitostí učení ve vztahu k žákům s mentální retardací, přičemž východiskem se stává situace a zkušenost žáka v podmínkách strukturované výuky.

Těžiště práce tvoří konkrétní analýza zásad při sestavování strukturovaného učení jako účinného faktoru psychického, rozumového a sociálního vývoje dětí s mentální retardací.

Závěrečnou samostatnou kapitolou je empirický výzkum, který je charakterizován jako kazuistická dlouhodobá studie v podmínkách strukturované výuky. Na základě získaných výsledků poukazuje na vhodnost využití strukturovaného učení ve vzdělávání dětí s mentální retardací, které svým charakterem a skladbou vyhovuje potřebám a vývojovým možnostem žáků.

V závěru jsou zdůvodněny a shrnuty nejvýraznější pokroky, kterých děti v dlouhodobém sledování v podmínkách strukturované výuky dosáhly.